

[Rahbek.]

til Lovforslaget, og jeg antager ikke, at deres Stilling er væsentlig ændret i Dag. Naar vi nu igen staa overfor et Forslag om Brændselshjælp til de gamle og et betydeligt mere vidtgaende Forslag, er jo Grunden, i alt Fald den Grund, som Forslagsstillerne angiver, den strenge Vinter, og ingen vil jo nægte, at det er en streng Vinter, vi har, men den er ikke alene streng for de gamle Aldersrentenydere og Invalidere; jeg vil endda snarere sige, at i alt Fald Aldersrentenyderne er der jo dog Muligheder for at give Brændselshjælp efter de bestaaende Lovregler, medens der er mange andre fattige, som Vinteren ogsaa er haard for, men som der overhovedet ikke er nogen Muligheder for at komme til Hjælp efter Lovgivningen. Jeg tror derfor ikke, der er nogen særlig Grund til at vedtage en særlig Hjælpeforanstaltning netop for dem, der her er Tale om. Jeg tror heller ikke — det er i alt Fald min Erfaring, og jeg har talt med ikke saa faa Sogneraadsmlemmer —, at der er nogen særlig Brug derfor ude i Kommunerne; de har Penge til Raadighed i det heromhandlede Øjemed, og det er mig ikke bekendt, at der er Ønske om at faa yderligere Midler stillet til Raadighed. Jeg har en Følelse af, at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne i Grunden ogsaa er klar over dette; han nøjes nemlig ikke med at stille Forslag i Lighed med de tidligere Brændselsforslag, vi har haft, men mener det fornødent at fastsætte andre Regler. Tidligere Brændselslove har jo været af den Beskaffenhed, at de gav Kommunerne *Ret* til at udele Brændselshjælp, men her gaar man i § 1 til at sige, at vedkommende Alders- eller Invalidere skal have *Ret* til at *kræve* en saadan Hjælp, og endvidere har man fundet det fornødent at fastsætte andre og betydeligt mere vidtgaende Refusionsregler end tidligere. Jeg tager dette som Bevis for, at der alligevel inderst i det ærede Medlems Sjæl er en Tvivl om, at det, der her sker, virkelig er paakrævet, og jeg kan ikke love det ærede Medlem, at mit Parti har forandret sin Stilling, siden vi i November Maaned havde det sidste Forslag om Brændselshjælp til Behandling.

Vesterager: Vi kan jo nok alle sammen være enig om, at Brændselsspørgsmaalet her i Landet for Tiden volder store Vanskeligheder, Vanskeligheder af saa stort et Omfang, at vi i flere Aar ikke har set lignende, og det er en Selvfølge, at disse Vanskeligheder altid særlig vil komme til at gaa ud over Smaakaarsfolk. At disse i særlig

Grad vil føle Trykket deraf, det kan jo nu en Gang ikke undgaas. Jeg kan fuldt ud tiltræde den Anerkendelse, som har lydt fra forskellig Side, baade fra den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Holger Larsen) og fra den højtærede Indenrigsminister, overfor den private Godgørenhed. Jeg tror ikke, at denne i alle Forhold er i Stand til at magte de forskellige Opgaver, som lægges over paa den, men det er i alt Fald en Tilfredsstillelse for mig dog at møde nogen Anerkendelse, og jeg tror, den ærede Ordfører for Forslagsstillerne vilde gøre en god Gerning ved en Gang imellem at yde Retfærdighed til den Side overfor de Mennesker, der virkelig bringer Ofre ud af deres egne private Indtægter for at komme de daarligst stillede til Hjælp. Vi, der har haft med filantropisk Virksomhed at gøre, er jo ikke forvænt i den Retning. Det er nemlig ofte saaledes, at man paakalder Barmhertigheden, men naar den melder sig og har ydet Ofre, bliver det fra den Side betragtet som noget, man helst ikke skulde have alt for meget at gøre med. Derfor er det en Tilfredsstillelse for mig at høre en Anerkendelse af, at der virkelig gøres et Arbejde fra forskellig Side for at komme de daarligst stillede til Hjælp.

Naar der er Tale om Aldersrentenydere og Invalidere som dem, der skulde være i særlig Grad trængende, kan jeg ikke fuldt ud anerkende dette. Jeg anerkender, at der kan være Trang der, men vi er ikke dermed færdige. Der er mange Smaakaarsfolk, som sidder og har det akkurat lige saa trangt, og der er ingen Vej frem for dem til at henvende sig til en eller anden Kasse for at faa nogen Hjælp. Jeg tror derfor ikke, man kan sige, at Kommunerne, de kommunale Raad paa Landet eller i Byerne, er daarligt stillet, naar de vil yde Hjælp til Aldersrentenydere. Jeg tror tværtimod, der er til Stede Beholdninger, som er bestemt til det Formaal at komme disse Mennesker til Hjælp, hvis de kommer i en øjeblikkelig vanskelig Situation.

Det er jo et aarligt tilbagevendende Lovforslag, vi her har for os. Vi har savnet det i Aar, men nu er det altsaa kommet frem. Nu siger den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, at det er den sidste Termin, og det kan jeg indrømme; det kunde næsten have trukket saa længe ud, at det i Aar kunde være drevet helt over.

Jeg skal ikke komme ind paa de forskellige Bemærkninger, som er gjort om Lovforslaget fra den højtærede Indenrigsministers Side. Det vil jo altid være Administrationens Sag at undersøge, hvorvidt